

Andrey och Christina Heikkilä

Österbotten 10.6.2019

Kära missionsvänner, bröder och systrar!

Ibland det är så lätt att berätta åt Er om det som Herren gör i vår värld, men ibland svårt att förklara hur mycket vi behöver Honom. Det är inte enkelt att ge svar på varför ett barn lider eller beskriva hur stort behov av hopp som finns i vår värld. Men för den som vandrar i mörkret och får se ens en liten glimt av ljus, blir ljuset som en magnet som man dras till. Under sista tre månaderna har det hänt en hel del och vi har hunnit med flera resor till Ryssland och Estland, missionsfest och församlingsbesök. Man känner sig privilegierad över att få se det som Herren själv gör. För en tid sedan hörde jag om det ”femte Evangeliet”. Vi känner alla till Lukas, Matteus, Markus och Johannes evangeliet, men det femte har jag inte hört om. Jag blev nog en aning skeptisk. Jag ska berätta om det, men först till nyheterna.

Under våren har vi fortsatt att arbeta ännu grundligare både i Ryssland och Estland med att utveckla och stöda projekt som Finska Missionssällskapet har. Ett av våra församlingsprojekt finns i Kazan. Det är Ingermanländska kyrkans lutherska församling som ligger i ett av de mest växande områdena i miljonstaden Kazan Tatarstan området, där islam är väldigt stark. Församlingen har under många år byggt upp relationer till olika kyrkor, samfund och myndigheter och idag verkar den öppet och riktar sig till olika grupper i samhället. Musiken i församlingen har länge varit en viktig del av verksamheten och bl a kyrkokören startade redan för många år tillbaka. Församlingen har önskat sig och bett om en orgel till sin fina kyrka som invigdes år 2016, så att de även kan ordna konserter och välkomna ännu flera människor, som i sin tur får bekanta sig med den kristna tron. I april skaffades en orgel i Österbotten och jag (Andrey) tillsammans med en volontär packade paketbilen för att åka iväg till Kazan. Det är en lång väg och gränsen gör det ännu mera avlägset. Jag var mycket spänd hur det skulle gå. Jag uppmanade många bröder och systrar att be för vår resa. Gud alltid hör vår bön. När vi kom till gränsen konstaterades, trots förberedelser, att vi förstås inte får ta orgeln över gränsen. Regeln är ju att man kan ta med sig endast 25 kilogram per person. Jag försökte förklara att orgeln är menad till en kristen församling och vi behöver ta den med dit. Tullmännen ringde till sin chef som då kom över om en stund tillsammans med flera andra tjänstemän för att undersöka saken. Orgeln, pedalerna, bänken och de stora högtalarna höjdes bara i värde desto flera tullmän som samlades runt vår bil. Jag sparade inte på orden och berättade hur viktigt det är att lovsjunga och höja jubelrop till vår Herre och vikten av att orgeln kommer till Kazan. Jag var väldigt spänd men just i det ögonblicket kom en enorm frid över mig och jag var säker att allt kommer att gå bra. En stund senare sade tullchefen, ”släpp den här mannen” och pekade mot mig. Tullmannen kom lite närmare och något tystare sa han: ”Kan du be för mig och min hustru”. Gud själv var där! Några dagar senare kunde kyrkorgeln i församlingen i Kazan användas och sedan hölls den första konserten under påsken. Det finns mycket att berätta om från just den här resan, men tyvärr så ryms så lite på pappret. Under resan fick vi be Fader vår med en polis utanför Moskva, bli jagad av trafikpolisen och sedan skratta tillsammans, gråta av glädje med församlingen då de hörde de första tonerna från nya orgeln. Människomöten är det som missionen handlar om. Då jag tänker på missionsarbete ser jag ofta en bild framför mig. Jag ser åkern och regnet som täcker den för en stund och sedan skiner solen. Missionärer kan liknas lite som detta regn, vi befinner oss en stund där över åkern och sedan går vi vidare. Det är omöjligt att

det skulle regna hela tiden så att allt blir förstört, samtidigt är det nödvändigt att fältet får levande vatten så att det som är sått skall växa.

Kazan församling gläder sig över en ny orgel.

Våra barn ser fram emot sommaren, förväntningarna är höga och de planerar att cykla och simma, äta glass och vara tillsammans. Trädgården börjar ta form för i år, och ivrigt försöker vi sätta där och här lite till; lök, morot, squash, potatis. Jag kommer ihåg min barndom då min mamma alltid sa att det du sår det skördar du. Sår vi glädje, så skördar vi glädje, sår vi kärleken, så skördar vi kärleken, sår vi Guds ord så skördar vi kristen gemenskap.

Christina har arbetet mycket med fjolårets rapporteringar och att stödet för i år ska utbetalas. Det är glädjande att få samla in all information från olika ställen och projekt och förundras över alla dessa människoberättelser. Många texter skall översättas och nya budgeter och planer skall göras upp och skrivas. Just nu pågår planeringen inför nästa år på vilka sätt vi kan bäst stöda och hjälpa inom alla våra projekt, vilka saker vi särskilt skall lyfta fram och vad som våra lokala samarbetspartner redan nu klarar av att förverkliga själva.

Förra veckan tillbringade jag i Gurez-Pudga. Med mig reste fyra volontärer för att bygga staket runt församlingens tomt som förfallit genom åren. Förutom staket så höll vi under två dagar församlingens läger för byns barn. I Gurez-Pudga bor 600 personer, av vilka 110 är barn i åldern 6–18 år. Vår första lägerdag utgjorde olika stationer och barnen indelade i grupper fick besöka var och en av dem. Det var bibeltimme, fotboll, hantverk, såpbubblor och sångstund. Barnen och vi trivdes jättestort. Vi avslutade med Fader vår och tillsammans åt vi plättar med sylt. Den första dagen samlades 15 barn. Nyheter om lägerdagen spred sig snabbt och följande dagen var 40 barn med på lägret, alltså en tredjedel av alla barn i byn. Vilken succé! När vi byggde staketet kom byns män och förundrade sig att det gick så snabbt och frågade sig hur det kommer sig att vi kommer så långt ifrån för att hjälpa. Kyrkoherden var med och tog emot alla samtal och förklarade om Guds kärlek som för oss vidare,

som ger oss vilja och kraft. Snart visste hela byn att församlingen fått gäster, särskilt genom barnen som berättade hur roligt de haft det på lägret. Lekplatsen uppfyller sin mission och många barn samlas dagligen för att leka och tillbringa sin tid tryggt på kyrkogården. Kyrkan är öppen hela tiden och det är lätt att komma in på en kopp te eller få en varm måltid. Kyrkoherden konstaterade att *”just dessa människor ute i byarna behöver Herren. Fattiga behöver Jesus och Guds kärlek. Till dem som ingenting har kommer Jesus. Genom dem förändras denna värld.”* Jag tänkte en hel del på dessa ord medan vi flög tillbaka till Finland. De skrämde mig att det är så. Vi litar på våra försäkringsbolag, vi har det bra ställt. Vi är välsignade som får rent vatten i kranen och fin mat på bordet. Där i allt det goda vi har fått, så skall vi inte glömma att det är Gud själv som gett detta till oss. Där i allt det goda så skall vi komma ihåg att vi har trygghet och hoppet i Honom.

Barnlägret samlade byns barn.

Kyrkoherden Marat med dottern Malvina och Andrey

Jag lovade att berätta om det ”femte evangeliet”. Det är väldigt enkelt men samtidigt mycket kraftfullt och verksamt. ”Femte evangeliet” är evangeliet som skrivs av dig och mig, som berättar om det verk som Herren gör, genom oss människor, varje dag av våra liv. Vi kan bygga staket, hålla barnläger, understöda mission, sjunga vid någons sjukhusbädd eller besöka den som är ensam. Vi får bli ledda av den Helige Ande och ropa ut jubel till vår Gud. Var än vi är, så får vi tillsammans i Kristus skriva det femte Evangeliet så att hoppet når allt flera.

Må ni vara så välsignade under sommaren och må Herren leda Er med sin hand.
Glad sommar till Er!

Tack för Er kärlek och alla Era förböner!

Christina, Andrey, Timoteus, Anastasia och Evelina
christina.heikkila@felm.org andrey.heikkila@felm.org

Andrey och Christina Heikkilä är Finska Missionssällskapetets utsända i Ryssland sedan år 2009. Andrey fungerar som administrativ rådgivare inom Felms projekt. Christina är koordinator för det kyrkliga arbetet i Estland och Ryssland.

Hopp. Samarbete. Framsteg.

Det kristna budskapet om hopp, tro och kärlek till nästan har varit utgångspunkten för vårt arbete i nästan 160 år. Kom med och bygg en rättvis och medmänsklig värld.

Stöd vårt arbete

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH. Märk donationen med missionärens namn.